

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 375/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15Cpr/5/2020 (pôvodne konanie vedené Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 15Cpr/5/2020) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15Cpr/5/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B3-15Cpr/5/2020 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. apríla 2025 v znení jej doplnenia z 15. mája 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto nálezu (pôvodne konanie vedené okresným súdom). Sťažovateľ navrhuje uloženie príkazu mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, ako aj priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 11 000 eur a náhrady trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní vedenom mestským súdom v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou doručенou 1. decembra 2020 proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 23. júna 2020 s príslušenstvom.
3. Rozsudkom mestského súdu sp. zn. B3-15Cpr/5/2020 z 21. februára 2025 bola žaloba zamietnutá (výrok 1), žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok 2) a návrh sťažovateľa na prerušenie konania z 25. januára 2024 bol zamietnutý (výrok 3).
4. Proti rozsudku mestského súdu z 21. februára 2025 podal sťažovateľ 31. marca 2025 odvolanie. Vec sťažovateľa nie je právoplatne skončená.
5. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 375/2025 z 12. júna 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta neefektívny, nesústreďený a nehospodárny postup mestského súdu súvisiaci s nariadovaním pojednávania. Pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 3. apríla 2024, neprebehlo z dôvodu pochybenia súdu, keďže právny zástupca sťažovateľa nebol na pojednávanie predvolaný a o termíne pojednávania sa dozvedel náhodne. Z dôvodu pracovnoprávneho charakteru predmetu konania bolo povinnosťou mestského súdu konať rýchlejšie a efektívnejšie, keďže ide o spory mimoriadne citlivej povahy.
7. Ako neakceptovateľnú skutočnosť vyhodnocuje to, že prvé pojednávanie bolo nariadené po viac ako dvoch rokoch a desiatich mesiacoch, ako aj to, že mestský súd rozhodol po štyroch rokoch a dvoch mesiacoch. Výzva na vyjadrenie k žalobe z februára 2021 bola žalovanej doručovaná až v júli 2021.

8. Aplikáciu ustanovení charty sťažovateľ odôvodňuje aplikáciou únievého práva, a to transponovaním smerníc do Zákonníka práce, ako aj judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, najmä čo sa týka náhrady mzdy za dovolenku za obdobie neplatného skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom.

9. Sťažovateľ zdôrazňuje, že celková dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná jeho správaním, keďže poskytoval súdu absolútnu súčinnosť a riadne a včas predkladal dôkazy a zúčastňoval sa pojednávani. Vo vzťahu k žiadostiam o odročenie pojednávani akcentuje, že išlo vždy o objektívne dôvody.

10. Prihliadajúc na celkovú dĺžku napadnutého konania, ako aj neefektívny a nesústreďený postup porušovateľa, považuje sťažovateľ za primerané priznať mu sumu 11 000 eur.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

11. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril mestský súd v zastúpení jeho predsedníčkou prípisom sp. zn. 1SprV/408/2025 z 8. júla 2025, v ktorom na podklade prehľadu vo veci vykonaných úkonov bolo konštatované, že mestský súd nariad'oval termíny jednotlivých pojednávani tak, aby sa konali čo najskôr, no zo strany sporových strán došlo k obštrukčnému správaniu.

12. Mestský súd odročoval pojednávania v prípade, že na to bol zákonný dôvod, a vec prejednal v prípade, ak to tak nebolo. Ako špekulatívne bolo označené správanie sťažovateľa, ktorý po vyhlásení rozsudku podal proti nemu odvolanie a následne aj ústavnú sťažnosť, a to v konaní, ktorého dĺžka bola spôsobená jeho vlastným správaním. Sťažnosť preto označila predsedníčka mestského súdu za nedôvodnú, alternatívne zastávala názor, že samotné konštatovanie jej dôvodnosti je postačujúce.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podania mestského súdu a obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

15. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k obsahovo totožnému právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

16. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou s príslušenstvom, v ktorom sťažovateľ vystupuje na strane žalobcu, tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nemožno ho považovať za právne zložité. Obsah vyžiadaného spisu a ani vyjadrenie predsedníčky mestského súdu právnu a ani skutkovú zložitosť prejednávanej veci nepreukazujú.

17. Z hľadiska povahy veci považuje ústavný súd za relevantné zvýrazniť najmä to, že pracovnoprávne spory a mzdové nároky z nich vyplývajúce považuje za spory mimoriadne citlivej povahy (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 82/02, IV. ÚS 4/05, III. ÚS 35/07, III. ÚS 1/09), ktoré pripúšťajú chápanie zbytočných prietáhov v prísnejšom meradle, ako to je pri iných súdnych sporoch, ktoré nemajú súvis s existenčnou otázkou strany v spore. V týchto sporoch by súd mal postupovať čo najrýchlejšie a efektívne, a to predovšetkým z dôvodu závažných sociálnych dopadov týchto sporov na samotné strany sporu. Taktiež z judikatúry ESLP (napr. Vocaturo proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991) vyplýva, že pracovnoprávne spory si zo svojej povahy vyžadujú urýchlené rozhodnutie, či už ide o prístup k slobodnému povolaniu, živobytie sťažovateľa, pokračovanie v zamestnaní, napadnutie skončenia pracovného pomeru, suspendovanie sťažovateľa, alebo jeho opätovné dosadenie do funkcie, alebo ak má žalovaná suma pre sťažovateľa zásadný význam (napríklad vo veciach týkajúcich sa invalidného dôchodku, náhrady škody na zdraví a podobne). Prietahy v takomto type konaní preto môžu v konečnom dôsledku ohroziť až dôveryhodnosť štátnej moci a špecificky súdnej moci v očiach strán sporu, ako aj všeobecné vnímanie fungovania demokratického a právneho štátu verejnosťou (m. m. I. ÚS 345/2014, IV. ÚS 161/2018).

18. V súvislosti s druhým kritériom, ktorým je správanie sťažovateľa ako sporovej strany, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojim správaním tak, ako to naznačuje predsedníčka mestského súdu (bod 12 tohto nálezu) a ako to je detailne uvedené ďalej, prispel k predĺženiu napadnutého konania. Na uvedenú skutočnosť ústavný súd prihliadol pri rozhodovaní o sume priznaného finančného zadost'učinenia.

19. Svojím laxným postojom sťažovateľ spôsobil, že na žiadosť o vyjadrenie k replike žalovanej, ktorá mu bola doručená v novembri 2021, ani po predĺžení lehoty na vyjadrenie do konca januára 2022 a ani do júna 2022, keď bola táto skutočnosť súdom prvej inštancie oznámená žalovanej, vôbec nereagoval, čím došlo k predĺženiu konania o šesť mesiacov.

20. Ako účelové sa javia opakované žiadosti sťažovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu jeho zdravotného stavu, ako aj zmeny v právnom zastúpení. Pojednávanie nariadené na 3. november 2023 bolo odročené na žiadosť sťažovateľa z dôvodu jeho práceneschopnosti na 15. december 2023. Dňa 2. októbra 2024 bola podaná ďalšia žiadosť sťažovateľa o odročenie

nariadeného pojednávania, a to z dôvodov jeho práceneschopnosti, ako aj kolízie pojednávani, na ktorých sa mal zúčastniť právny zástupca sťažovateľa. Sťažovateľ v reakcii na neakceptovanie svojej žiadosti z 2. októbra 2024 vypovedal plnú moc svojmu právnomu zástupcovi a opätovne žiadosťou z 3. októbra 2024 požiadal o odročenie pojednávania. Jeho žiadosti bolo vyhovené, z dôvodu čoho bolo pojednávanie nariadené na 4. október 2024 odročené na 31. január 2025. Pojednávanie nariadené na 31. január 2025 bolo opätovne na základe žiadosti sťažovateľa z 27. januára 2025 z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu odročené na 21. február 2025. Mestský súd zároveň sťažovateľa vyzval, aby sa dal zastúpiť inou osobou podľa § 183 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keďže jeho nepriaznivý zdravotný stav nepredstavuje dôvod, pre ktorý by nebolo možné od strany požadovať jej zastúpenie. Žiadosťou z 20. februára 2025 sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania nariadeného na 21. február 2025 z dôvodu nedodržania lehoty na prípravu na pojednávanie, keďže právne zastupovanie sťažovateľa prevzal 19. februára 2025 nový právny zástupca. Z dôvodu neakceptovania žiadosti z 20. februára 2025 podal sťažovateľ 21. februára 2025 ďalšiu žiadosť o odročenie z dôvodu akútne zhoršeného zdravotného stavu, ktorej však rovnako nebolo vyhovené.

21. Z už popísaných skutočností plyní jednoznačný záver o tom, že prevažujúcim dôvodom na odročenie pojednávani bol zhoršený zdravotný stav sťažovateľa či účelové ustanovenie právneho zástupcu v krátkom čase pred uskutočnením pojednávania. V súlade so zákonnou právnou úpravou však od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávani zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu (§ 183 ods. 2 CSP). Sťažovateľ však takto dokonca ani po výzve mestského súdu nechať sa zastúpiť inou osobou nepostupoval, čo svedčí o závere, že sťažovateľ svojím správaním účelovo bránil súdu záležitosť, s ktorou sa na neho obrátil, čo najrýchlejšie prejednať. Obštrukčné správanie spôsobujúce predĺženie napadnutého konania možno identifikovať aj v žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu prevzatia právneho zastúpenia novým právnym zástupcom, a to deň pred uskutočnením pojednávania, pričom k prevzatiu právneho zastúpenia došlo len dva dni pred nariadeným pojednávanim. Účelom takéhoto správania sťažovateľa už na prvý pohľad nebolo uľahčiť, ale, naopak, sťažiť nastolenie účinnej a rýchlej právnej istoty zo strany vo veci konajúceho súdu prvej inštancie.

22. Ústavný súd napokon preskúmal samotný postup súdu prvej inštancie. V tomto smere poukazuje už na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej k vzniku zbytočných prietahov v konaní pred všeobecným súdom môže dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

23. V tejto časti ústavný súd poukazuje na kratšie a dlhšie obdobia nečinnosti súdu prvej inštancie, a to od podania žaloby v decembri 2020 až po júl 2021, keď bol realizovaný prvý úkon doručovania žaloby na vyjadrenie žalovanej, a od júla 2022, keď bolo vyjadrenie žalovanej doručované sťažovateľovi na zaujatie stanoviska, až do októbra 2023, keď sa uskutočnilo vo veci prvé pojednávanie. Obdobia nečinnosti súdu prvej inštancie spôsobili, že vo veci, ktorá vyžaduje citlivý prístup a čo najrýchlejšie rozhodnutie, bolo vydané meritórne rozhodnutie až po viac ako 4 rokoch, čo nemožno považovať za efektívne naplnenie požiadavky odstránenia právnej neistoty sťažovateľa v pracovnoprávnom spore.

24. Postup súdu prvej inštancie od októbra 2023 do vydania meritórneho rozhodnutia možno označiť za plynulý. V označenom období od októbra 2023 boli vykonávané úkony nariadovania a uskutočňovania pojednávaní. Z bodu 20 tohto nálezu vyplývajúce skutočnosti obštrukčného správania sťažovateľa preukazujú predĺženie napadnutého konania, ktoré však nemožno pričítať na vrub súdu prvej inštancie.

25. V období od októbra 2023 do februára 2025, keď bol vyhlásený rozsudok, došlo k zrušeniu termínu nariadeného pojednávania z objektívneho dôvodu na strane zákonného sudcu len raz. Zrušené bolo pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 20. marca 2024. Nový termín pojednávania bol nariadený už na 3. apríl 2024, no k jeho preročeniu došlo z dôvodu pochybenia súdu prvej inštancie spočívajúceho v neoznámení nového termínu pojednávania sťažovateľovi. Vzhľadom na skutočnosť promptného stanovenia nového termínu pojednávania už na 24. apríl 2024 (lehota jedného mesiaca od pôvodne nariadeného pojednávania) nemožno pochybenie súdu prvej inštancie považovať za majúce takú intenzitu, ktorá by sama osebe svedčila o závere o existencii zbytočných prietáhov.

26. Zohľadňujúc však skutočnosti kratšej a dlhšej nečinnosti súdu prvej inštancie popísané v bode 23 tohto nálezu svedčiace v jeho neprospech a berúc do úvahy citlivú povahu veci, o ktorú v konkrétnych okolnostiach ide (pracovnoprávny spor) a ktorá si vyžadovala od vo veci konajúcich súdov urýchlené rozhodnutie, ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosťou mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

27. V uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 375/2025 z 12. júna 2025 bola ústavným súdom odôvodnená aplikovateľnosť ustanovení charty (konkrétne čl. 47 charty) na prejednávajúcu vec.

28. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že rovnako ako medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nie je nijaký rozdiel a tieto sú svojím obsahom totožné, niet zásadnejších rozdielov ani v obsahu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty. V súlade s čl. 52 ods. 3 charty je v rozsahu, v akom charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v dohovore, zmysel a rozsah týchto práv rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore (IV. ÚS 117/2021, I. ÚS 309/2021, I. ÚS 222/2023).

29. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti, zohľadňujúc obsahovú totožnosť práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, ústavný súd vyslovil zároveň porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 47 charty (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

30. Mestský súd vo veci meritórne rozhodol 21. februára 2025, pričom z dôvodu podaného odvolania vykonával v čase rozhodovania ústavného súdu procesné úkony súvisiace s podaným odvolaním. Keďže vec sťažovateľa nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti

právoplatne skončená, pričom mestský súd bude aj po prípadnom rozhodnutí odvolacieho súdu vykonávať procesné úkony súvisiace s doručovaním meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodovaním o sume náhrady trov konania, ústavný súd uložil mestskému súdu na podklade návrhu sťažovateľa príkaz vo veci konať bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

31. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

32. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 11 000 eur.

33. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

34. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci a význam veci pre sťažovateľa a zároveň prihliadajúc na skutočnosti vyhodnocované ústavným súdom v rámci kritéria jeho správania, akcentujúc zásadný podiel zodpovednosti sťažovateľa za predĺženie napadnutého konania a berúc do úvahy aj skutočnosť, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu po vyhlásení meritórneho rozhodnutia súdom prvej inštancie, čo nesvedčí o účinnej ochrane jeho práv, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 500 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 11 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej ním požadovanej sume 949,17 eur.

36. Sťažovateľovi ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

37. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.finacnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnej zástupkyne sťažovateľa vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), t. j. po 1. januári 2025, ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 23 %. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľa takto zvýšil o sumu 177,49 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 949,17 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

38. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu